

บทที่ 1
การสร้างทีมงาน
สืบทอดอายุพระพุทธศาสนา

เนื้อหาบทที่ 1

การสร้างทีมงานสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา

1.1 จิตวิทยาตามความหมายของพระพุทธศาสนา

1.2. จิตวิทยาการสร้างวัดพระธรรมกาย

- 1.2.1 สร้างวัดด้วยกัน อิ่มด้วยกัน อดด้วยกัน
- 1.2.2 เจ็บป่วยเมื่อใด ให้หาหมอดีที่สุดมารักษา
- 1.2.3 ทำงานเป็นทีม ทะเลาะกันได้ แต่ห้ามผูกโกรธกัน

1.3 การสร้างทีมงานเผยแผ่พระพุทธศาสนา

1. ความหมายของจิตวิทยาในพระพุทธศาสนา คือวิชาบรมครูที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้รื้อขนสรพัสตร์ข้ามวัฏสงสารไปพระนิพพาน โดยทรงใช้เวลายาวนานกว่าสี่สหัสวรรษแสนมหากัปฝึกฝนอบรมพระองค์เองมา

2. การสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาเกิดจากความเลื่อมใสในน้ำพระทัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะรื้อขนสรพัสตร์ จนเป็นที่มาของหมู่คณะที่จะเผยแผ่พระพุทธศาสนาไม่ให้สูญหายไปจากโลก และเป็นที่มาของการสร้างวัดรองรับหมู่คณะทั่วโลกมาปฏิบัติธรรมร่วมกัน แล้วส่งออกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลก

3. หมู่คณะและทีมงานต้องผ่านการฝึกตัวจากที่บ้านมาระดับหนึ่งจึงสามารถผ่านการหล่อหลอมอบรมขั้นพื้นฐานที่เหมือน ๆ กันได้ จนกลายเป็นหมู่คณะที่มีความสามัคคีและมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สามารถเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ โดยหลักการสร้างทีมที่ดีคือ ให้ศึกษาธรรมะตามหลักกุฎิธรรม 4, เข้าใจคำว่าบารมี, แก้นิสัยไม่ดีผ่านปัจจัย 4, ฝึกสมาธิตามมรรคมีองค์ 8 และดูแลวัดตามหลักสัปปายะ 4

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้ความหมายของจิตวิทยาตามแนวทางของพระพุทธศาสนา
2. เพื่อให้รู้ว่าการสืบทอดพระพุทธศาสนาเกิดมาจากสิ่งใด และจิตวิทยาของการสร้างวัดคืออะไร
3. เพื่อให้รู้แนวทางของการสร้างทีมงานที่มีศักยภาพในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลก

บทที่ 1

การสร้างทีมงานสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา

การทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาต้องใช้ “จิตวิทยา” ในการฝึกอบรมสมาชิกของวัด และสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมจึงสามารถขยายงานพระพุทธศาสนาออกไปทั่วโลกได้สำเร็จ เนื้อหาดาราศาสตร์สำเร็จการสร้างบารมีเป็นทีมนี้ จะทำให้นักศึกษาทราบแนวทางในการดูแลรักษาหมู่คณะ และสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองและยืนยาวสืบไปตราบนานเท่านาน

1.1 จิตวิทยาตามความหมายของพระพุทธศาสนา

คำว่า “จิตวิทยาการสอน” ตามความเข้าใจของคนทั่วไปนั้น มักหมายถึง “มุขเด็ด” หรือ “ลูกเล่น” ที่ทำให้เกิดความน่าสนใจในการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ แต่ในทางปฏิบัติอันลึกซึ้งในพระพุทธศาสนาแล้ว คำ ๆ นี้มีความหมายยิ่งใหญ่กว่าความเข้าใจของคนทั่วไปมากมายนัก เพราะหมายถึง “การรู้สัตว์ชนสัตว์ข้ามวัฏสงสารไปพระนิพพาน หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “วิชาบรมครู”

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่า กว่าที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะตรัสรู้ธรรมะที่ใช้กำจัดทุกข์ได้จริงนั้น พระองค์ทรงต้องสละทั้งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิตอย่างยิ่งใหญ่มากมายนับภพนับชาติไม่ถ้วน

ดวงตาของพระองค์ที่สละเป็นทานนั้น มากยิ่งกว่าดวงดาวทั้งหมดบนท้องฟ้า

เลือดในร่างกายของพระองค์ที่สละเป็นทานนั้น มากยิ่งกว่าปริมาณน้ำทั้งหมดในท้องพระมหาสมุทร

เนื้อกายของพระองค์ที่สละเป็นทานนั้น มากยิ่งกว่าผืนแผ่นดินในโลกนี้ทั้งหมด

ชีวิตของพระองค์นั้น เพื่อแลกกับการได้รู้ธรรมแม้เพียงคำครึ่งคำ ทรงยอมสละชีวิตเป็นทานมากกว่าคำว่า “นับไม่ถ้วน”

และเมื่อพระองค์ทรงรู้ธรรมะใดคืบหน้ามาบ้างแล้ว ก็ไม่ทรงปิดบัง ทรงยอมอุทิศเวลานับภพนับชาติไม่ถ้วน เพื่อหาวิธีช่วยชาวโลกให้เข้าถึงธรรมตามพระองค์ไป

การตรัสรู้ธรรมของพระองค์นั้นจึงไม่ได้ยังประโยชน์เฉพาะตนเองเท่านั้น แต่ยังประโยชน์มหาศาลให้แก่ชาวโลกอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ คำว่า “จิตวิทยาการสอนในพระพุทธศาสนา” จึงไม่ใช่ความหมายตื้นเขินตามที่คนทั่วไปเข้าใจกัน แต่หมายถึงวิชาการเป็นบรมครูที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้เวลายาวนานกว่าสี่อสงไขยแสนมหากัปฝึกฝนอบรมพระองค์เองมาตามลำดับ เพื่อหอบหิ้วทั้งมนุษย์และเทวดาข้ามวัฏสงสาร เข้าพระนิพพานไปพร้อมกับพระองค์

นี่คือวิชาบรมครูที่เกิดจากน้ำพระทัยบริสุทธิ์ของพระองค์ เป็นวิชาที่ทำให้โลกไม่ว่างเปล่าจากพระพุทธศาสนา เป็นวิชาที่ทำให้วัฏสงสารนี้ไม่ว่างเปล่าจากการมาบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

1.2 จิตวิทยาการสร้างวัดพระธรรมกาย

การอุทิศชีวิตทำงานสืบอายุพระพุทธศาสนาของวัดพระธรรมกาย เกิดขึ้นจากความเลื่อมใสศรัทธาในพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เอง เพราะพระองค์ทรงมีน้ำพระทัยยิ่งใหญ่ ทรงช่วยสัตว์โลกให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ข้ามสู่ฝั่งพระนิพพาน โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากใด ๆ แม้แต่นิดเดียว

หลักฐานของเรื่องนี้อยู่ใน “คัมภีร์ชินกาลลาลัยปกรณ์” ซึ่งมีบันทึกไว้ว่า เมื่อครั้งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงเป็นพระโพธิสัตว์ พระองค์ทรงตั้งมโนปณิธานในการรื้อสัตว์ชนสัตว์ให้พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารไว้ว่า

พุทฺธโหํ โพธิยิสฺสามิ

มุตฺโตหํ โมเจเย ปเร

ติณฺณโณหํ ตาริยิสฺสามิ

สํสาโรหฺมา มหฺพญายติ

“เราตรัสรู้แล้ว จะให้ผู้อื่นตรัสรู้ด้วย
เราพ้นจากกิเลสแล้ว จะให้ผู้อื่นพ้นด้วย
เราข้ามโลกได้แล้ว จะให้ผู้อื่นข้ามได้ด้วย
มหาสมุทรคือวัฏสงสารมีภัยมาก”

หลักฐานตรงนี้เอง ที่ยืนยันว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีน้ำพระทัยยิ่งใหญ่ต่อชาวโลกอย่างยิ่ง เพราะทันทีที่พระองค์ทรงเริ่มคิดจะแสวงหาทางพ้นทุกข์ ก็ไม่ทรงคิดแบบต่างคนต่างอยู่ตัวใครตัวท่านอย่างที่เราชาวโลกทั่วไปมักจะเป็นกัน แต่ทรงคิดจะทุ่มชีวิตหอบหัวคนทั้งโลกให้พ้นทุกข์ไปด้วยกันทันที

น้ำพระทัยอันเปี่ยมล้นด้วยความกรุณามหาศาลนี้เอง ที่ภายหลังได้กลายมาเป็นคำว่า **“สังฆะ”** แปลว่า **“หมู่คณะ”** หรือ **“ทีมเวิร์ค” (Team Work)** นั่นเอง ส่งผลให้พระพุทธศาสนา กลายเป็นเรือลำใหญ่ที่ใช้เรือสัตว์ชนสัตว์ข้ามห้วงทุกข์ในวัฏสงสาร โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นกัปตันเรือ และมีผู้สืบทอดรักษาเรือพระพุทธศาสนาลำนี้เรื่อยมาถึงพวกเราในวันนี้ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า **พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่กำเนิดขึ้นมาจากน้ำพระทัยบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ตรงนี้เองที่เป็นหลักการอยู่รอดของพระพุทธศาสนาว่า **หากชาวพุทธขาดน้ำใจปรารถนาดีต่อกันเมื่อไร อายุพระพุทธศาสนาจะสั้นลงทันที**

ในเนื้อหาตำราวิชาสูตรสำเร็จการสร้างบารมีเป็นทีม นั้น จะขอนำเสนอหลักการสร้างบารมีเป็นทีมขององค์กรวัดพระธรรมกาย ซึ่งมีพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย เป็นผู้นำองค์กร ซึ่งท่านมีความซาบซึ้งในพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างยิ่ง เพราะถ้าหากพระองค์ท่านไม่มีมโนปณิธานแผ่แผ่มาถึงชาวโลก โอกาสที่ชาวโลกจะได้สร้างบุญใหญ่เหมือนในวันนี้คงหมดไป

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย) ท่านมีความห่วงใยว่า ถ้าหากไม่เผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลก วันหนึ่งพระพุทธศาสนาก็อาจจะสูญหายไปจากโลกนี้ได้ ท่านจึงได้อุทิศชีวิตชักชวนหมู่คณะมาร่วมกันสร้างวัดพระธรรมกายให้มีเนื้อที่สองพันกว่าไร่ ให้เป็นสถานที่ที่พร้อมจะรองรับการมาปฏิบัติธรรมของผู้คนนับล้านคนจากทั่วโลก และในเวลาเดียวกัน ท่านก็ส่งทีมงานออกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในทวีปต่าง ๆ ทั่วโลกอีกด้วย การที่ท่านชักชวนหมู่คณะให้ทุ่มเทชีวิตเช่นนี้ เพราะท่านตระหนักดีว่า ยังมีคนมาปฏิบัติธรรมร่วมกันมากเท่าไร ยิ่งรวบรวมผู้ที่สนใจมาช่วยกันค้ำจุนพระพุทธศาสนาได้มากเท่านั้น แล้วพระพุทธศาสนาก็จะมีอายุยืนยาวออกไปอีกนานแสนนาน และนั่นคือบุญกุศลใหญ่ของเรา

ความซาบซึ้งและตระหนักในน้ำพระทัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งกว่าชีวิตนี้เอง ที่กลายมาเป็น **“จิตวิทยาการสร้างวัดพระธรรมกาย”** หรือก็คือ **“ความมีน้ำใจแผ่แผ่ต่อการพ้นทุกข์ของชาวโลก”** นั่นเอง ซึ่งในภาคปฏิบัติของการทำงานของวัดพระธรรมกาย แบ่งเป็น 3 ข้อ คือ

- 1.2.1 สร้างวัดด้วยกัน อิ่มด้วยกัน อดด้วยกัน
- 1.2.2 เจ็บป่วยเมื่อใด ให้หาหมอที่ดีที่สุดมารักษา
- 1.2.3 ทำงานเป็นทีม ทะเลาะกันได้ แต่ห้ามผูกโกรธกัน

1.2.1 สร้างวัดด้วยกัน อิ่มด้วยกัน อดด้วยกัน

เมื่อเริ่มแรกสร้างวัดพระธรรมกาย พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) เรียกประชุมหมู่คณะรุ่นบุกเบิก ซึ่งเวลานั้นก็มีเพียงเจ้าหน้าที่อุบาสกไม่กี่คน พระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว) รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายยังไม่ได้บวช มีหน้าที่เป็นหัวหน้าอุบาสกของวัด เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้ว หลวงพ่อัมมชโยท่านก็พูดสั้น ๆ ว่า “**อิ่มด้วยกัน อดด้วยกัน**” คือ หลวงพ่อบอกท่านฉันอะไร พระลูกวัดก็ฉันอย่างนั้น เจ้าหน้าที่วัดก็กินอย่างนั้น นี่เป็นนโยบายแรกในการสร้างวัดของหลวงพ่อบอกท่าน เพราะฉะนั้นเป็นอันว่าต่อแต่นี้ไปไม่ว่ามีอะไรเกิดขึ้น เราจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกันเป็นตายไม่ทิ้งกัน

จากวันนั้นถึงวันนี้วัดพระธรรมกายจึงได้เติบโตอย่างก้าวกระโดดมาตามลำดับ ๆ ในที่สุดระบบกองกลาง อาคารหอฉัน อาคารสังฆภัณฑ์ ก็เกิดขึ้นมา เพื่อให้ทุกคนในหมู่คณะกอดคอกันทำงานพระศาสนาด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทุกคนทั้งวัดก็เห็นตรงกันหมดว่า คนที่เหนื่อยทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันมากที่สุดในวัดก็คือหลวงพ่อบอกท่าน ซึ่งตลอดระยะเวลาที่อยู่สร้างบารมีกับหลวงพ่อบอกท่านมา ก็ไม่เคยเห็นท่านมีเงื่อนไขใด ๆ ในการเคี่ยวเข็ญหมู่คณะและหอบหัวชาวโลกให้เข้าถึงธรรมแม้แต่ชนิดเดียว

1.2.2 เจ็บป่วยเมื่อใด ให้หาหมอที่ดีที่สุดมารักษา

นอกจากนโยบายดังกล่าวแล้ว พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) ท่านยังห่วงใยไปถึงสุขภาพของทุกคนในหมู่คณะอีกด้วย ท่านบอกเลยว่า ทุกคนในที่นี้ยังไม่หมดกิเลส ยังมีความกลัวตายอยู่เหมือนกันหมด เมื่อถึงคราวเจ็บป่วยก็ต้องคัดเลือกหมอที่ดีที่สุดมาทำการรักษา เพื่อรักษาชีวิตไว้สร้างบุญ เพราะฉะนั้น **“หากใครเจ็บป่วยเมื่อใด ให้หาหมอที่ดีที่สุดมารักษา ถ้าหาไม่ได้ ให้มาหาหมอที่รักษาท่าน”** จะเสียเงินเสียทองมากเท่าไรก็ช่าง ต้องรักษาชีวิตไว้สำหรับปราบกิเลสก่อน แล้วค่อยจากโลกนี้ไป ในที่สุดโรงพยาบาลสนามสำหรับรักษาฟรีให้แก่พระภิกษุ สามเณร เจ้าหน้าที่วัด และสาธุชนที่มาวัดพระธรรมกายก็เกิดขึ้นมา

แม้วันนี้หมู่คณะของวัดพระธรรมกายจะใหญ่ขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า และงานเผยแผ่ธรรมะได้ขยายออกไปทั้งภายในและภายนอกประเทศแล้ว แต่นโยบายด้านการทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กันเป็นทีมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยยังเหมือนเดิมทุกประการ

1.2.3 ทำงานเป็นทีม ทะเลาะกันได้ แต่ห้ามผูกโกรธกัน

นอกจากนี้ ก่อนการลงมือสร้างวัดพระธรรมกายนั้น **คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ได้ทำแบบอย่างการสร้างทีมงานไว้ให้ดูอีกด้วย เมื่อท่านเห็นว่าถึงเวลาที่จะต้องสร้างวัดแล้ว คุณยายก็เรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคนให้มาพร้อมกัน เวลานั้นมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยบวชอยู่รูปเดียว พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยและคนอื่น ๆ ยังไม่ได้บวช คุณยายท่านทราบดีว่า งานสร้างวัดจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ **“ความสามัคคีและมีน้ำใจของหมู่คณะเป็นสำคัญ”** ท่านจึงถามทุกคนในที่ประชุมเลยว่า

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่เราสร้างก็เป็นวัดใหญ่มีเนื้อที่มาก และเมื่อสร้างทั้งที่ เราก็ต้องสร้างให้ดีที่สุด ใครที่คิดจะมาสร้างวัดกับยายแล้ว ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกันแล้ว อดที่จะโกรธกันไม่ได้ ขอให้ถอยออกไปนั่งอยู่ข้างหลัง ส่วนใครคิดว่าขัดแย้งกันแล้วเถียงกันแล้ว จะไม่โกรธกัน ขอให้ขยับเขยื้อนมานั่งใกล้ยาย”

พอสิ้นคำประกาศของคุณยาย ก็ปรากฏว่ามีหลายคนที่ยกมือขึ้นมานั่งข้างหน้า และอีกหลายคนถอยร่นลงไปในข้างหลัง

การที่คุณยายประกาศนโยบายเช่นนี้ ก็เพราะท่านทราบว่า **วัดจะสร้างเสร็จได้ ก็ต้องฝึกให้ทุกคนมีความสามัคคีเป็นทีม** มิฉะนั้น หมู่คณะจะแตกแยกเสียก่อนที่จะสร้างวัดเสร็จ

แล้วก็จริงอย่างที่คุณยายพูด เมื่อถึงคราวลงมือสร้างวัดจริง ๆ เนื่องจากแต่ละคนไม่เคยสร้างวัดมาก่อน ก็ทำให้ในเวลาประชุมกัน มีบางครั้งที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกันบ้าง ขัดแย้งกันบ้าง แต่ไม่ว่าจะกระทบกระทั่งกันอย่างไร พอเริ่มจะเสียงดังกันขึ้นมา คุณยายจะให้เลิกประชุมก่อนทุกครั้ง แล้วเรียกทุกคนให้ไปนั่งสมาธิพร้อมกัน พอทุกคนใจใสดีแล้ว เหลือเวลาอีกห้านาทีจะเลิกนั่งสมาธิ ท่านก็จะสอนไม่ให้ผูกโกรธกันข้ามวัน หรือบางวันคุณยายมีเรื่องอะไรที่จะแนะนำตักเตือนหรือปรับความคิดเห็นของหมู่คณะ ท่านก็จะอาศัยเวลาช่วงห้านาทีที่ก่อนเลิกนั่งสมาธินี้ หลอมความคิดในขณะนั้นที่ทุกคนกำลังใจใส พอวันรุ่งขึ้นทุกคนก็ร่วมแรงร่วมใจทำงาน

ด้วยกันเหมือนเดิม วัดพระธรรมกายจึงสร้างสำเร็จได้ในปัจจุบัน เพราะกุศโลบายในการทุ่มเทชีวิตีฝักอบรมศิษย์ให้ใจใสของคุณยายนั่นเอง

จากภาคปฏิบัติในการทำงานของวัดพระธรรมกายนี้ คือการสะท้อนให้เห็นภาพของคำว่า “จิตวิทยาการสร้างวัดพระธรรมกาย ได้ต้นแบบมาจากน้ำพระทัยอันประเสริฐของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง”

1.3 การสร้างทีมงานเผยแผ่พระพุทธศาสนา

หลังจากที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) และหมู่คณะรุ่นบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายบนเนื้อที่ 196 ไร่เสร็จแล้ว ส่งผลให้มีผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ จากเรือนสิบไปสู่เรือนร้อย จากเรือนร้อยไปสู่เรือนพัน จากเรือนพันไปสู่เรือนหมื่น จากเรือนหมื่นไปสู่เรือนแสน และจากเรือนแสนไปสู่ทั่วประเทศและทั่วโลก งานเผยแผ่ของวัดจึงถูกบังคับให้ต้องขยายทั้งเนื้อที่ ทีมงาน และการบริหารออกมาอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบันบนพื้นที่สองพันกว่าไร่

นั่นก็หมายความว่า ความก้าวหน้าของวัดพระธรรมกายจากอดีตถึงปัจจุบันนั้น เกิดจากความสามารถของพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยในการฝึกฝนอบรมหมู่คณะให้รู้จักทำงานสร้างบุญเป็นทีม

มิฉะนั้นหากพื้นฐานตรงนี้ไม่ดีแล้ว การกระทบกระทั่งกันเองจะมีมาก แล้วงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาจะไม่ก้าวหน้า เพราะแม้แต่ใช้เวลาชีวิตอันมีค่าให้หมดไปกับการทะเลาะกันเอง

แต่การที่ความเป็นทีมจะเกิดขึ้นมาได้นั้น ทุกคนในทีมต้องผ่านการหล่อหลอมอบรมขั้นพื้นฐานมาเหมือน ๆ กัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่เพิ่งมาเริ่มต้นจากที่วัด แต่ทุกคนต้องมีพื้นฐานการฝึกตัวมาจากที่บ้านในระดับหนึ่งก่อนแล้ว จึงจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับการฝึกฝนอบรมขั้นพื้นฐานของวัดพระธรรมกายได้

เพราะฉะนั้น หากใครจะต้องไปทำงานสร้างคน สร้างทีม สร้างวัดต่อไปในภายหน้า จะต้องรู้จักวางพื้นฐานของการทำงานเป็นทีมที่ดีว่าเป็นอย่างไร มิฉะนั้นจะกลายเป็นการรวมคนเพื่อมานั่งทะเลาะกันเอง แทนที่จะได้บุญก็กลายมาเป็นความบาดหมางต่อกันอย่างไม่ควรจะเป็น

ดังนั้นความรู้พื้นฐานเพื่อนำไปใช้เป็นหลักการในการสร้างทีมงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาของวัดพระธรรมกายมี 5 ประการ ดังนี้

1. สอนให้ศึกษาธรรมะตามหลัก “**วุฒิธรรม 4 ประการ**”
2. สอนให้เข้าใจ คำว่า “**บารมี**”
3. สอนให้แก้ไข “**นิสัย**” จากการใช้ “**ปัจจัย 4**”
4. สอนให้ฝึกสมาธิตามหลัก “**มรรคมีองค์ 8 ประการ**”
5. สอนให้ช่วยกันดูแลวัดตามหลัก “**สัปปายะ 4 ประการ**”

ความรู้ทั้ง 5 ประการนี้ คือความรู้พื้นฐานของการสร้างทีมงานของวัดพระธรรมกายที่ปฏิบัติกันมาตั้งแต่รุ่นบุกเบิกสร้างวัดจนกระทั่งถึงปัจจุบัน โดยมีต้นแบบการทำงานจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากนักศึกษานำไปใช้ปฏิบัติอย่างจริงจังแล้ว ไม่เพียงแต่จะเป็นการวางพื้นฐานการทำงานเป็นทีมเท่านั้น ยังมีอานุภาพในการฝึกฝนอบรมทุกคนให้สร้างบุญบารมีร่วมกันเป็นทีมไปอย่างตลอดรอดฝั่ง และมีศักยภาพในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลกอีกด้วย